Chambre des Représentants

SESSION 1958-1959.

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention entre la Belgique et la France tendant à éviter les doubles impositions et à régler certaines autres questions en matières d'impôts sur les successions et de droits d'enregistrement, signée à Bruxelles, le 20 janvier 1959.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le présent projet de loi a pour objet de soumettre à votre approbation la Convention entre la Belgique et la France, signée à Bruxelles le 20 janvier 1959.

Cette convention tend en ordre principal à éviter la double imposition en matière d'impôt successoral. Dans le domaine des droits d'enregistrement, cette convention reprend les dispositions (art. 14 et protocole final II) de la Convention du 16 mai 1931, approuvée par la loi du 28 décembre 1931, relatives au droit d'enregistrement à payer par les sociétés de l'un des deux Etats qui sont dans le cas de faire enregistrer leurs statuts dans l'autre Etat, avec les adaptations rendues nécessaires par les changements survenus depuis lors dans la législation interne de chacun des pays.

PREMIERE PARTIE.

IMPOTS SUCCESSORAUX.

I) Aperçu de la législation belge et de la législation française.

A. — En Belgique, il faut distinguer selon que le défunt avait ou non la qualité d'habitant du Royaume.

Si le défunt avait la qualité d'habitant du Royaume, c'est-à-dire s'il avait, au moment de son décès, établi en Belgique son domicile ou le siège de sa fortune, le droit de succession est dû sur la valeur de tous les biens meubles

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1958-1959.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen België en Frankrijk, tot voorkoming van dubbele aanslag en tot regeling van sommige andere vraagstukken inzake belastingen op de erfenissen en registratierechten, ondertekend te Brussel, op 20 januari 1959.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Bij dit wetsontwerp wordt een te Brussel op 20 januari 1959 ondertekende overeenkomst tussen België en Frankrijk aan uw goedkeuring onderworpen.

In hoofdorde strekt deze overeeenkomst ertoe dubbele aanslag inzake successiebelasting te voorkomen. Op het stuk van de registratierechten neemt zij de bepalingen (art. 14 en slotprotocol II) over van de overeenkomst van 16 mei 1931 — goedgekeurd door de wet van 28 december 1931 — met betrekking tot het registratierecht dat moet betaald worden door de vennootschappen van een van beide Staten die in de andere Staat hun statuten behoren te doen registreren; de vorige bepalingen worden tevens aangepast naar de wijzigingen welke sedertdien in de interne wetgeving van elkeen van de Staten voorgekomen zijn.

EERSTE DEEL.

SUCCESSIEBELASTINGEN.

I) Kort overzicht van de Belgische wetgeving en van de Franse wetgeving.

A. — In België wordt er een onderscheid gemaakt naargelang de overledene al dan niet de hoedanigheid van Rijksinwoner had.

Zo de overledene de hoedanigheid van Rijksinwoner had, d. w. z. zo hij, op het ogenblik van zijn overlijden, in België zijn domicile of de zetel van zijn vermogen had gevestigd, is het succiessierecht verschuldigd op de

ou immeubles situés en Belgique ou à l'étranger, sous déduction du passif. En vue d'éviter la double imposition, la loi permet l'imputation sur le droit dû à raison des immeubles situés en pays étranger, du montant de l'impôt successoral prélevé sur les mêmes biens par le pays de la situation. Pareille imputation n'est pas autorisée en ce qui concerne les biens meubles imposés à l'étranger.

Si le défunt n'était pas habitant du Royaume, le droit de mutation par décès n'est dû que sur la valeur des immeubles situés en Belgique, sans déduction du passif.

Le droit de succession et le droit de mutation par décès sont calculés sur la part de chaque héritier ou légataire, suivant un tarif progressif, qui varie selon le degré de parenté existant entre le défunt et l'héritier ou légataire.

B. — En France, l'assiette de l'impôt, lequel est appelé traditionnellement *droit de mutation par décès* dans tous les cas, varie selon que le défunt était ou non domicilié en ce pays au moment de son décès.

Si le défunt était domicilié en France, la base d'imposition comprend, sous déduction du passif, tous les biens meubles et immeubles situés en France ainsi que les valeurs mobilières étrangères (créances, parts d'intérêt, actions, etc.); les immeubles, les fonds de commerce et les meubles corporels situés à l'étranger ne sont pas imposés.

Si le défunt n'était pas domicilié en France l'impôt est perçu sur la valeur des immeubles en France et des meubles situés matériellement ou juridiquement dans cet Etat (meubles corporels, fonds de commerce, parts ou actions de sociétés françaises, obligations émises par des collectivités françaises, créances dont les débiteurs sont domiciliés en France, assurances dues par un assureur français, etc.). Sont déduites les dettes contractées en France et envers des Français ou des sociétés étrangères ayant une succursale en France.

Comme l'impôt belge, le droit de mutation par décès français est calculé sur la part de chaque héritier ou légataire, d'après un tarif progressif par tranches et variable selon le degré de parenté existant entre le défunt et l'héritier ou légataire.

Une loi du 30 juin 1956, n° 56-639, a établi une *taxe spéciale sur les biens transmis à titre gratuit* (donations et successions). Dans le cas de décès, cette taxe est perçue sur la même base que celle du droit de mutation par décès, mais envisagée globalement, selon un tarif progressif qui va de 1 à 5 % et ne varie pas selon le degré de parenté existant entre le défunt et les héritiers ou légataires.

II) Cas de double imposition.

La double imposition se produit à l'occasion du décès des personnes établies en Belgique, et ce dans la mesure des biens situés en France qui dépendent de la succession. En ce qui concerne les immeubles, l'article 17 du Code des droits de succession porte remède à la double imposition en autorisant l'imputation sur les droits dus en Belgique de l'impôt successoral perçu à l'étranger. Mais en ce qui concerne les meubles, la double imposition est intégrale.

waarde, na aftrekking van het passief, van alle in België of in het buitenland gelegen roerende of onroernde goederen. Om dubbele aanslag te voorkomen mogen de rechten die verschuldigd zijn wegens de in het vreemd land gelegen onroerende goederen verminderd worden met het bedrag van de successiebelasting die door het land van de ligging op diezelfde goederen wordt geheven. Dergelijke afrekening is niet toegelaten wat de roerende goederen betreft die in het buitenland worden belast.

Zo de overledene geen Rijksinwoner was, is het recht van overgang bij overlijden slechts verschuldigd op de waarde, zonder aftrekking van passief, van de in België gelegen onroerende goederen.

Het successierecht en het recht van overgang bij overlijden worden berekend op het aandeel van elke erfgenaam of legataris, maar een progressief tarief dat verschilt volgens de graad van verwantschap tussen de overledene en zijn erfgenaam of legataris.

B. — In Frankrijk verschilt de samenstelling van de grondslag van de belasting, die traditioneel steeds « droit de mutation par décès » (recht van overgang bij overlijden) genoemd wordt, naargelang de overledene al dan niet in dit land gedomicilieerd was op het ogenblik van zijn overlijden.

Zo de overledene in Frankrijk gedomicilieerd was, begrijpt de heffingsgrondslag, na aftrekking van het passief, alle in Frankrijk gelegen roerende en onroerende goederen, alsmede de buitenlandse roerende waarden (schuldvorderingen, deelbewijzen, aandelen, enz); de buitenslands gelegen onroerende goederen, handelszaken en lichamelijke roerende goederen worden niet belast.

Zo de overledene niet in Frankrijk gedomicilieerd was, wordt de belasting geheven op de waarde van de onroerende goederen in Frankrijk en van de roerende goederen die zich lichamelijk of juridisch in deze Staat bevinden (lichamelijke roerende goederen, handelszaken, aandelen of actiën van Franse vennootschappen, door Franse collectiviteiten uitgegeven obligaties, schuldvorderingen zo de schuldenaars hun domicile in Frankrijk hebben, door een Franse verzekeraar verschuldigde verzekeringen, enz.). Als schulden worden afgetrokken, diegene welke in Frankrijk werden aangegaan tegenover Fransen of tegenover buitenlandse vennootschappen met filiaal in Frankrijk.

Evenals de Belgische, wordt de Franse belasting berekend op het aandeel van ieder erfgenaam of legataris naar een tarief dat progressief is per schijven en dat verschilt volgens de graad van verwantschap tussen de overledene en de erfgenaam of legataris.

Bij een wet van 30 juni 1956, n° 56-639, werd een speciale taxe, genaamd « *taxe spéciale sur les biens transmis à titre gratuit* », gevestigd op de onder kosteloze titel (schenkingen en erfenissen) overgedragen goederen. In het geval van overlijden wordt deze taxe geheven op dezelfde grondslag als die van het recht van overgang bij overlijden, doch dan globaal beschouwd, volgens een progressief tarief dat gaat van 1 tot 5 % en dat niet verschilt tussen de overledene en zijn erfgename of legatarissen.

II) Gevallen van dubbele aanslag.

Dubbele aanslag doet zich voor bij het overlijden van in België gevestigde personen en zulks naarmate er in Frankrijk gelegen goederen van hun nalatenschap afhangen. Ten aanzien van de onroerende goederen verhelpt het artikel 17 van het Wetboek der successierechten dubbele aanslag door de in het buitenland geheven successiebelasting te laten aftrekken van de in België wegens die goederen verschuldigde rechten. Wat de roerende goederen betreft, is er echter volkomen dubbele aanslag.

En cas de décès d'une personne domiciliée en France, aucun problème de double imposition ne peut se poser puisque la Belgique n'impose alors que les immeubles situés sur son territoire et que la France de son côté n'impose pas ces biens.

III) Economie générale de la Convention.

La Convention remédie à la double imposition au moyen d'un partage de la compétence fiscale des deux Etats, de la manière suivante :

a) Les immeubles, les fonds de commerce (clientèle, droit au bail, matériel et marchandises) et les autres biens meubles corporels sont imposables en principe dans l'Etat où ils sont situés; toutefois, les navires, bateaux et aéronefs sont imposables dans l'Etat où ils sont immatriculés;

b) L'imposition de tous les autres biens meubles est réservée à l'Etat du domicile.

L'Etat où le défunt avait son domicile au moment de son décès peut, conformément à sa législation interne — et tel est le cas pour la Belgique — imposer également les biens situés dans l'autre Etat et dont l'imposition est en principe réservée à cet Etat (lettre *a* ci-avant). Dans ce cas,il impute sur son impôt, dans la mesure où celui-ci frappe les dits biens, le montant de l'impôt perçu dans l'autre Etat du chef des mêmes biens.

D'autre part — et ceci vaut pour la France — chaque Etat conserve le droit de calculer l'impôt sur les biens qui sont réservés à son imposition d'après le taux moyen qui serait applicable s'il était tenu compte de l'ensemble des biens que sa législation interne lui permettrait d'imposer.

En ce qui concerne le passif déductible, la Convention établit une distinction. Les dettes garanties spécialement par des biens imposables dans l'Etat de la situation sont déduites de la valeur de ces biens. Les autres dettes viennent en déduction de la valeur des biens imposables dans l'Etat du domicile. Si, dans l'un des Etats, le passif excède l'avoir taxable, le solde est déduit des biens imposables par l'autre pays.

La Convention, telle qu'elle vient d'être analysée, est applicable aux successions de personnes ayant au moment de leur décès leur domicile en Belgique ou en France, quelle que soit leur nationalité.

Les dérogations à la loi interne belge résultant des règles adoptées par la Convention peuvent être résumées comme suit :

a) En cas de décès d'un habitant du Royaume, il y a lieu d'imputer sur le droit de succession le droit de mutation par décès français, non seulement pour des immeubles mais aussi pour des autres bien imposables en France.

b) En cas de décès d'une personne domiciliée en France et délaissant des immeubles en Belgique, les dettes garanties spécialement par ces biens sont déduites pour le calcul du droit de mutation par décès. En outre, si le montant des dettes déductibles en Franse excède la valeur des biens imposables dans cet Etat, l'excédent du passif, qu'il soit garanti ou non par les immeubles situés en Belgique, vient

Bij overlijden van iemand die in Frankrijk gedomicilieerd was, kan zich geen enkel probleem van dubbele aanslag stellen vermits België dan slechts de roerende goederen belast die op zijn grondgebied gelegen zijn, terwijl Frankrijk van zijn kant die goederen niet belast.

III) Algemene economie van de Overeenkomst.

De overeenkomst schakelt dubbele aanslag uit door de fiscale bevoegdheid van beide Staten te verdelen op volgende wijze:

a) De onroerende goederen, de handelszaken (cliëntele, huurrecht, materiel en koopwaren) en de andere lichamelijke roerende goederen worden in beginsel belast in de Staat van hun ligging; evenwel worden de schepen, boten en luchtvaartuigen belast in de Staat waar zij ingeschreven zijn;

b) Het belasten van alle andere roerende goederen wordt voorbehouden aan de Staat van het domicilie.

De Staat waar de overledene bij zijn afsterven zijn domicilie had, mag eveneens belasting heffen overeenkomstig zijn interne wetgeving — en zulks is het geval voor België — op de in de andere Staat gelegen goederen waarvan het belasten in beginsel aan deze laatste Staat voorbehouden is (littera *a* hierboven). In dit geval wordt de belasting van eerstgenoemde Staat, in de mate waarin ze bedoelde goederen treft, verminderd met het bedrag van de belasting die in de andere Staat uit hoofde van diezelfde goederen wordt geheven.

Anderdeels — en dit geldt voor Frankrijk — behoudt iedere Staat het recht om op de door hem te belasten goederen de belasting te berekenen naar het gemiddeld tarief dat zou toepasselijk zijn, moest dienaangaande rekening gehouden worden met al de goederen die krachtens zijn interne wetgeving aan belasting zouden onderworpen zijn.

Ten aanzien van het aftrekbaar passief maakt de overeenkomst onderscheid. De schulden die speciaal gewaarborgd zijn door goederen die in de Staat van de ligging belastbaar zijn, komen in mindering van de waarde van die goederen. De andere schulden komen in mindering van de waarde der goederen die in de Staat van het domicilie belast worden. Zo in een van de Staten het passief meer bedraagt dan de aan de belasting onderworpen bezittingen, wordt het saldo afgetrokken van de door het ander land te belasten goederen.

De overeenkomst is, zoals zij zopas ontleed werd, toepasselijk op de nalatenschappen van personen die bij hun overlijden in België of in Frankrijk gedomicilieerd zijn, welke hun nationaliteit ook zij.

Ziehier nu, in het kort, hoe er van de Belgische wetgeving wordt afgeweken ingevolge de regels die bij de overeenkomst werden aangenomen :

a) Bij overlijden van een rijksinwoner wordt het Frans recht van overgang bij overlijden afgerekend van het successierecht, niet alleen voor de onroerende goederen doch eveneens voor de andere goederen, die in Frankrijk belastbaar zijn.

b) Bij overlijden van een in Frankrijk gedomicilieerd persoon die onroerende goederen in België nalaat, worden voor de berekening van het recht van overgang bij overlijden de schulden afgetrokken die speciaal door die goederen gewaarborgd zijn. Indien het bedrag van de in Frankrijk aftrekbare schulden de waarden van de in deze Staat belastbare goederen overtreft, komt bovendien het saldo van het

en déduction de la valeur des biens soumis au droit de mutation par décès en Belgique.

IV) Commentaire des articles.

Article premier.

L'article 1er détermine, pour chacun des Etats contratants, les impôts visés par la Convention. Celle-ci s'applique, notamment, à la taxe spéciale instituée en France en 1956.

Art. 2.

L'article 2 règle l'application territoriale de la Convention.

Art. 3.

L'article 3 définit les termes « domicile » et « impôt » utilisés dans la Convention.

Par domicile, il faut entendre le lieu où le défunt avait son foyer permanent d'habitation, le centre de ses intérêts vitaux, le lieu avec lequel les relations personnelles étaient les plus étroites.

Cette définition correspond à celle donnée traditionnellement en Belgique à l'expression « habitant du Royaume ».

Pour le surplus, l'article 3 trace des règles de nature à éviter des difficultés en cas de doute quant au point de savoir si le défunt était, à son décès, fixé dans l'un ou dans l'autre Etat.

Art. 4 à 10.

Les articles 4 à 10 ont trait à l'imposition des biens et à la déduction des dettes dans chacun des Etats. Leur mécanisme a été expliqué ci-avant.

A l'article 5, il faut entendre par fonds de commerce, selon une notion bien assise en France pour la perception du droit de mutation, la clientèle (en ce compris le nom commercial, l'enseigne, les licences, les marques de fabrique), le droit au bail, le matériel et les marchandises. Les créances, les dépôts en banques ou à l'Office des chèques postaux et les fonds publics n'y sont donc pas visés et sont imposable par le pays du domicile conformément à l'article 8.

Art. 11.

Le but de l'article 11 est de sauvegarder les exemptions fiscales accordées, en vertu du droit des gens, aux agents diplomatiques et consulaires.

Art. 12 et 13.

L'article 12 réaffirme le principe, déjà contenu dans la Convention d'établissement entre les deux Etats du 6 octobre 1927 (art. 8), selon lequel les nationaux (personnes physiques) de l'un des Etats ne sont pas soumis dans l'autre Etat à des impôts autres ou plus élevés que ceux applicables aux nationaux de ce dernier Etat.

passief in mindering van de waarde der goederen die in België aan het recht van overgang bij overlijden onderworpen zijn, ongeacht of dat passief al dan niet gewaarborgd is door de in België gelegen onroerende goederen.

IV) Commentaar op de artikelen.

Eerste artikel.

Artikel 1 bepaalt welke belastingen voor elkeen van de contraterende Staten door de overeenkomst worden beoogd. De overeenkomst is onder meer toepasselijk op de speciale taxe die in 1956 in Frankrijk werd ingevoerd.

Art. 2.

Artikel 2 bepaalt op welke territoriën de overeenkomst toepasselijk is.

Art. 3.

Artikel 3 geeft een definitie van de woorden « domicilie » en « belasting » die in de overeenkomst worden gebruikt.

Door « domicilie » dient verstaan te worden de plaats waar de overledene zijn permanente woonstede, het centrum van zijn levensbelangen had, de plaats waarmede zijn persoonlijke betrekkingen het nauwst waren.

Die definitie komt overeen met diegene welke in België voor de uitdrukking « Rijksinwoner » traditioneel wordt gegeven.

Voorts schrijft artikel 3 regels voor om moeilijkheden te voorkomen wanneer er twijfel zou bestaan omtrent het feit of de overledene bij zijn afsterven in de ene dan wel in de andere Staat gevestigd was.

Art. 4 tot 10.

Artikelen 4 tot 10 hebben betrekking op het belasten van de goederen en op de aftrekking van de schulden in elkeen der Staten. Hun werking werd hierboven verklaard.

In artikel 5 moet er door handelszaak verstaan worden, volgens een begrip dat in Frankrijk voor de heffing van het mutatierecht goed gevestigd is, de kliëntele (met inbegrip van handelsnaam, uithangbord, vergunningen, fabrieksmerken), het huurrecht, het materieel en de koopwaren. De schuldvorderingen, de bewaargevingen bij banken of bij het bestuur der Postchecks en de openbare effecten vallen er dus niet onder en zijn, overeenkomstig artikel 8, belastbaar door het land van het domicilie.

Art. 11.

Het doel van artikel 11 bestaat erin de fiscale vrijstellingen te vrijwaren die krachtens het volkenrecht verleend worden aan de diplomatieke en consulaire agenten.

Art. 12 en 13.

Artikel 12 bevestigt opnieuw het principe dat reeds vervat ligt in de tussen beide Staten op 6 oktober 1927 afgesloten vestigingsovereenkomst (art. 8), volgens hetwelk de onderhorigen (natuurlijke personen) van een der Staten in de andere Staat aan geen andere of hogere belastingen onderworpen zijn dan die welke op de onderhorigen van deze laatste Staat toepasselijk zijn.

L'article 13 pose un principe analogue pour les persones morales en ce qui concerne l'impôt successoral et les droits d'enregistrement sur les mutations entre vifs à titre gratuit. Il déroge ainsi à la règle inscrite dans le Code des droits de succession (art. 60) et dans le Code des droits d'enregistrement (art. 140) belges, selon laquelle les exemptions et réductions d'impôt prévues en faveur de certaines personnes morales sont applicables exclusivement aux personnes morales belges. Les avantages fiscaux que la France accordera à titre de réciprocité aux personnes morales belges, suivant un principe qui était déjà contenu dans la législation interne française, sont au moins aussi importants que ceux prévus par la législation belge.

Art. 14.

L'article 14 autorise l'échange entre les deux Etats des renseignements nécessaires pour assurer l'application des dispositions de la Convention. En outre, il confirme la Convention signée à Lille le 12 août 1843 entre la Belgique et la France relativement à l'échange de renseignements tirés des actes soumis à la formalité de l'enregistrement, des déclarations de succession ou de mutation par décès et d'autres documents administratifs. Le texte de cette convention est annexé au présent projet de loi.

Art. 15.

L'article 15 organise, entre les deux États, une assistance en vue du recouvrement des impôts visés par la Convention, analogue à celle qui est déjà prévue, en matière d'impôts sur les revenus, par l'article 15 de la Convention franco-belge du 16 mai 1931, approuvée par la loi du 28 décembre 1931.

DEUXIEME PARTIE.

DROIT D'ENREGISTREMENT.

Art. 16.

La Convention entre la Belgique et la France du 16 mai 1931, approuvée par la loi du 28 décembre 1931, qui concerne en ordre principal les impôts sur les revenus, contient des dispositions (art. 14 et protocole final, II) ayant pour objet d'établir au profit des sociétés françaises qui sont dans le cas de faire enregistrer leur statuts en Belgique ou au profit des sociétés belges qui sont dans le cas de faire enregistrer leurs statuts en France, un régime plus favorable, au point de vue des droits d'enregistrement, que celui prévu pour les sociétés étrangères en général.

L'article 16 reprend ces dispositions en en modifiant les termes pour les mettre en concordance avec le Code des droits d'enregistrement (Belgique) et le Code général des impôts (France). Toutefois le maximum de droits de 50.000 francs belges par acte, prévu en 1931, est porté à 200.000 francs pour tenir compte de l'augmentation du prix des choses depuis lors.

In artikel 13 wordt, ten aanzien van de rechtspersonen een gelijkaardig principe gehuldigd, met betrekking tot de successiebelasting en de registratierechten op de overgangen onder levenden te kosteloze titel. Aldus wijkt dit artikel af van de in het Wetboek der successierechten (art. 60) en in het wetboek der registratierechten (art. 40) vervatte regel volgens welke de vrijstellingen en verlagingen van belasting, die ten behoeve van sommige rechtspersonen voorzien zijn, uitsluitend op de Belgische rechtspersonen toepasselijk zijn. De fiscale voordelen die Frankrijk te titel van wederkerigheid aan de Belgische rechtspersonen zal toestaan volgens een principe dat reeds besloten ligt in de Franse interne wetgeving, zijn minstens even belangrijk als diegene welke door de Belgische wetgeving worden voorzien.

Art. 14.

Artikel 14 laat de uitwisseling tussen beide Staten toe van de inlichtingen die nodig zijn om de toepassing van de bepalingen der overeenkomst te verzekeren.

Bovendien bevestigt dit artikel de te Rijsel op 12 augustus 1843 tussen België en Frankrijk ondertekende overeenkomst die betrekking heeft op de uitwisseling van inlichtingen welke geput worden uit de geregistreerde akten, uit de aangiften van nalatenschap of van overgang bij overlijden en uit andere administratieve documenten. De tekst van die overeenkomst is aan onderhavig wetsontwerp aangehecht.

Art. 15.

Bij artikel 15 wordt een bijstand tussen de twee Staten voor de vordering der in de overeenkomst bedoelde belastingen ingericht, zoals diegene welke inzake inkomstenbelastingen reeds voorzien is door artikel 15 der Frans-Belgische overeenkomst van 16 mei 1931, goedgekeurd door de wet van 28 december 1931.

TWEEDE DEEL.

REGISTRATIERECHT.

Art. 16.

De overeenkomst tussen België en Frankrijk van 16 mei 1931, die goedgekeurd werd door de wet van 28 december 1931; betreft hoofdzakelijk de inkomstenbelastingen, doch bevat ook bepalingen (art. 14 en slotprotocol II) welke ten behoeve van de Franse vennootschappen die hun statuten in België behoren te laten registreren en ook ten gunste van de Belgische vennootschappen die hun statuten in Frankrijk hoeven te laten registreren, een regime voorzien dat uit oogpunt van de registratierechten voordeliger is dan het voor de buitenlandse vennootschappen in het algemeen voorziene regime.

Artikel 16 neemt deze bepalingen over na er de termen van gewijzigd te hebben om ze in overeenstemming te brengen met het wetboek der registratierechten (België) en met het « Code général des impôts » (Frankrijk).

Evenwel wordt het in 1931 als maximum voorzien recht van 50.000 Belgische frank per akte gebracht op 200.000 frank om rekening te houden met de sedertdien ontstane prijsstijging.

TROISIEME PARTIE.

DISPOSITIONS COMMUNES.

Art. 17.

En vertu de l'article 17, les autorités compétentes des deux Etats s'entendront directement afin de résoudre les difficultés d'interprétation ou d'application de la Convention.

Cet article organise, au profit des contribuables, une procédure en réclamation contre les doubles impositions contraires aux dispositions de la Convention. Cette procédure ne préjudice en rien à l'exercice des droits de réclamation reconnus par la législation interne de chacun des Etats.

Art. 18.

L'article 18 indique que les autorités compétentes pour l'exécution de la Convention sont, dans chacun des Etats, le Ministre des Finances ou son délégué.

Art. 19.

L'article 19 est relatif à la ratification de la Convention. Il fixe l'entrée en vigueur de celle-ci au dixième jour après la date de l'échange des instruments de ratification.

* * *

La Convention signée à Bruxelles le 20 janvier 1959 entre la Belgique et la France assure, entre les deux pays, l'élimination des doubles impositions en matière d'impôts successoraux. Elle marque un réel progrès dans la recherche de la justice fiscale. Le Gouvernement vous propose de l'approuver dans le plus bref délai possible.

Le Ministre des Finances,

DERDE DEEL.

GEMEENSCHAPPELIJKE BEPALINGEN.

Art. 17.

Krachtens artikel 17 zullen de bevoegde overheden van beide Staten rechtstreeks overleg plegen om de moeilijkheden omtrent de interpretatie of de toepassing van deze overeenkomst op te lossen.

Dit artikel richt, ten behoeve van de schatplichtigen, een procedure in van verhaal tegen de dubbele aanslagen die strijdig zijn met de bepalingen van de overeenkomst. Deze procedure doet in niets afbreuk aan het recht om bezwaar in te dienen overeenkomstig hetgeen door de interne wetgeving van elke Staat voorzien is.

Art. 18.

Artikel 18 duidt voor ieder der Staten de Minister van Financiën of zijn afgevaardigde aan als de bevoegde overheden met het oog op de uitvoering van de overeenkomst.

Art. 19.

Artikel 19 handelt over de bekrachtiging van de Overeenkomst. Het stelt de inwerkingtreding ervan vast op de tiende dag na de datum van de uitwisseling der bekrachtigingsoorkonden.

* * *

De te Brussel op 20 januari 1959 tussen België en Frankrijk ondertekende overeenkomst verzekert het uitschakelen van dubbele aanslagen, tussen beide landen, inzake successiebelastingen. Zij betekent een werkelijke vooruitgang op de weg naar de fiscale rechtvaardigheid. De Regering stelt U voor deze overeenkomst zo spoedig mogelijk goed te keuren.

De Minister van Financiën,

J. VAN HOUTTE.

Pour le Ministre des Affaires Etrangères,

absent,

Le Ministre du Commerce extérieur,

Voor de Minister van Buitenlandse Zaken,

afwezig,

De Minister van Buitenlandse Handel,

J. VAN OFFELEN.

ANNEXE I.

CONVENTION

entre la France et la Belgique, pour la transmission des pièces intéressant les Administrations de l'Enregistrement et des Domaines des deux Royaumes.

M. le Ministre au Département des Finances du Royaume de Belgique et M. le Ministre secrétaire d'État, au Département des Finances du Royaume de France, désirant régulariser les relations officieuses qui se sont établies entre les Employés de tous grades, des deux Royaumes, lesquelles ont pour objet la transmission des extraits d'enregistrement d'actes, de déclarations de mutations, de relevés de Propriétaires et d'états de décès pouvant intéresser le trésor public de l'un et l'autre pays, ont nommé pour Commissaires à cet effet, savoir :

M. le Ministre des Finances de Belgique, par dépêche du douze juillet 1843, a désigné M. Jean-Henri-Joseph Dauby, chevalier de l'ordre Léopold, Inspecteur Général de l'Administration de l'Enregistrement des Domaines et Forêts, à Bruxelles.

Et par décision du sept juin 1843, M. le Ministre des Finances de France, a nommé M. Claude-Marie Vialla, chevalier de l'ordre royal de la Légion d'honneur, Directeur de l'Enregistrement et des Domaines, au Département du Nord, résidant à Lille.

Lesquels, après avoir échangé leurs pouvoirs respectifs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants :

Article premier.

Il y aura entre les Receveurs de l'Enregistrement et des Domaines, échange de tous les documents et renseignements, pouvant aider à la perception complète et régulière des droits établis par les lois qui régissent les deux pays, ou se rattachant à des intérêts domaniaux, leur afférent, réciproquement.

Article 2.

On renverra notamment :

1° Les copies des enregistrements des actes de vente, de promesses de vente valant vente, de donations, d'acceptations de donations, de licitations, de partages, de liquidations, d'échanges, de transactions, de procurations à l'effet de vendre, de baux et quittances de loyers d'immeubles et généralement de tous les contrats translatifs ou attributifs de propriétés, d'usufruit ou de jouissance de biens immeubles, situés en tout ou en partie, dans l'étendue du Royaume étranger à celui où le contrat a été reçu ou enregistré.

2° Tous actes judiciaires ou extrajudiciaires contenant des cessions, rétrocessions ou résolutions de transmissions d'immeubles, à titre onéreux ou gratuit, ou pouvant mettre sur la trace des mutations verbales ou sous seings privés d'immeubles placés dans les mêmes conditions de situation.

3° Les contrats de mariage, lorsque les époux, ou l'un d'eux, est né ou domicilié dans le Royaume étranger à celui où le contrat a été reçu ou enregistré; ou lorsque les biens donnés ou constitués, se trouvent dans ce cas, soit en tout, soit en partie. Les testaments enregistrés et ceux non enregistrés, ceux-ci relevés d'après les répertoires, lorsque l'acte a été enregistré ou passé dans l'un des deux Royaumes et que le testateur habite l'autre Royaume, ou qu'il dispose de bien offrant cette différence de situation, enfin toute disposition éventuelle, ou tout acte soumis à l'événement du décès, qui passé ou enregistré dans un Royaume, aurait pour objet des propriétés immobilières situées dans l'autre.

4° Du côté de la Belgique, les extraits en ce qui concerne les immeubles situés en France, de toutes les déclarations de successions rappelant pour la déduction des charges, les biens possédés par les Belges à l'étranger.

BIJLAGE I.

OVEREENKOMST

tussen Frankrijk en België betreffende het overmaken van stukken welke de Besturen der Registratie en Domeinen van beide Koninkrijken aanbelangen.

De Heer Minister van het Departement van Financiën van het Koninkrijk België en de Heer Minister Staatssecretaris aan het Departement van Financiën van het Franse Koninkrijk verlangen de officieuze betrekkingen te regulariseren welke tussen de beambten van alle graden van beide Koninkrijken zijn ontstaan in verband met het overmaken van uittreksels uit de registratie van akten, verklaringen van overgang, opgaven van eigenaars en staten van sterfgevallen die de openbare schatkist van het een en het ander land kunnen aanbelangen; zij hebben daartoe als Commissarissen benoemd, te weten :

De Heer Minister van Financiën van België heeft bij dienstbrief van twaalf juli 1843 aangesteld de Heer Jean-Henri-Joseph Dauby, ridder in de Leopoldsorde, Inspecteur-generaal van het Bestuur der Registratie, Domeinen en Bossen, te Brussel.

En bij beslissing van zeven juni 1843 heeft de Heer Minister van Financiën van Frankrijk daartoe benoemd de Heer Claude-Marie Vialla, ridder der koninklijke orde van het Legioen van Eer, Directeur der Registratie en Domeinen, in het Departement van het Noorden, met verblijfplaats te Rijsel.

Dewelke, na elkander hun in goede en behoorlijke vorm bevonden respectievelijke volmachten te hebben medegedeeld, over de volgende artikelen overeengekomen zijn :

Artikel 1.

Tussen de ontvangers der registratie en domeinen worden alle bescheiden en inlichtingen uitgewisseld, welke kunnen helpen tot de volledige en regelmatige inning van de rechten die ingesteld zijn door de in beide landen vigerende wetten of welke verband houden met domaniale belangen die elkaar wederzijds betreffen.

Artikel 2.

Worden inzonderheid verzonden :

1° De afschriften van de registratie der verkoopakten, van als verkoop geldende verkoopbeloften, van schenkingen, van aanvaardingen van schenkingen, van veilingen, van verdelingen, van vereffeningen, van ruilingen, van dadingen, van volmachten om te verkopen, van verhuringen en kwijtschriften van huurprijzen van onroerende goederen en, over 't algemeen, van alle contracten tot overdracht of tot aanwijzing van eigendom, vruchtgebruik of genot van onroerende goederen wanneer deze geheel of gedeeltelijk gelegen zijn op het grondgebied van het ander koninkrijk dan dit waar het contract ontvangen of geregistreerd werd.

2° Alle gerechtelijke of buitengerechtelijke akten houdende overdracht, wederoverdracht of ontbinding van overdracht van onroerende goederen, te kosteloze of te bezwarende titel, of die kunnen laten blijken van mondelingen of onderhandse mutaties van onroerende goederen, die zich in dezelfde liggingsvoorwaarden bevinden.

3° De huwelijkscontracten, wanneer de echtgenoten of één van beiden geboren of gedomicilieerd is in het ander koninkrijk dan dit waar het contract werd ontvangen of geregistreerd, of wanneer de geschonken of ingebrachte goederen geheel of gedeeltelijk in dat geval zijn. De geregistreerde testamenten en de niet-geregistreerde testamenten, deze volgens de repertoria aangetekend, wanneer de akte geregistreerd of verleden werd in één van beide koninkrijken en de erflater in het ander koninkrijk woont, of wanneer hij over goederen beschikt waarvoor zulk liggingsverschil zich voordoet; ten slotte, elke eventuele beschikking of elke akte afhankelijk gesteld van het overlijden, die in een koninkrijk verleden of geregistreerd werd en in het andere gelegen onroerende eigendommen zou betreffen.

4° Vanwege België, de uittreksels betreffende in Frankrijk gelegen onroerende goederen, uit alle aangiften van nalatenschap die, met het oog op de vermindering der lasten, melding maken van de goederen welke Belgen in het buitenland bezitten.

Du côté de la France, les copies des déclarations de successions délaissées par des habitants du Royaume de Belgique, ou réputés tels par leur dernier domicile, ou le siège principal de leur fortune et quel que soit le lieu où la succession s'est ouverte.

5° Les extraits de notices de décès, ou d'autres actes et déclarations indicatifs du même événement, lorsque le défunt est mort dans un Royaume, ou que son décès y aura été constaté, bien que survenu aux colonies ou à l'étranger et qu'il avait son domicile dans l'autre, ou lorsque, bien que domicilié dans le pays où il est décédé, il sera reconnu ou réputé avoir possédé, à l'époque de son décès, des propriétés mobilières ou immobilières dans l'étendue de l'autre pays.

Les procuratoins à l'effet de recueillir des successions ouvertes dans le pays différent de celui où les actes ont été enregistrés.

6° Les extraits des inventaires faits après décès dans un royaume, lorsque les actes indiqueront ou analyseront des titres de propriétés mobilières ou immobilières possédées par le défunt dans l'étendue de l'autre Royaume.

7° Les ventes publiques de meubles, d'arbres et récoltes après décès, lorsque ces ventes sont faites hors du Royaume de la situation des biens.

8° Les actes constitutifs de rentes et créances, lorsqu'elle sont payables ou que le créancier habite hors du Royaume de la passation des actes et ceux emportant reconnaissance ou réalisation d'ouverture de crédit, passés hors du Royaume du domicile des parties.

Les remboursements de rentes ou créances se rattachant à des successions ouvertes respectivement dans les deux pays.

9° Les inscriptions hypothécaires prises au profit d'étrangers au pays où la formalité est requise, mais domiciliés, dans l'autre. Les radiations ou réductions des inscriptions susdites et les subrogations y relatives.

Outre les renseignements ordinaires, les extraits d'inscriptions indiqueront la créance en capital et en cas de constitution de rente, si elle est perpétuelle ou viagère.

Les extraits des radiations et subrogations feront connaître la date et la nature des actes. Si elles sont opérées en vertu de jugements il en sera fait mention.

Article 3.

Pendant le premier semestre 1844, seront en outre, réciproquement transmis, les extraits du sommier de la contribution foncière renfermant l'indication de la nature, consistance, valeur en capital, ou revenu cadastral, des propriétés appartenant à des habitants du pays voisin ou réputés tels par leur domicile.

A la fin de chacune des années suivantes, il sera également fourni des relevés de mutations relatives aux propriétés désignées à l'article précédent, ainsi que celles résultant d'acquisitions faites par les mêmes propriétaires ou par d'autres habitants du pays voisin.

Ces extraits et relevés, expédiés avec les renvois, seront consignés sur un sommier *ad hoc*, dans les bureaux dont dépend le lieu du domicile des propriétaires.

Lorsqu'un de ces propriétaires sera décédé, le Receveur fera autant d'extraits de la notice de décès, qu'il y aura de bureaux de situation des biens.

Ces extraits, en marge desquels, il sera fait mention sommaire de la consistance et situation des propriétés, seront compris parmi les renvois à faire.

Article 4.

Si des copies d'actes et titres sont réclamées, elles seront faites et certifiées sans frais, par les préposés du lieu où les contrats se trouvent déposés.

Lorsqu'il sera nécessaire de faire délivrer par les notaires, greffiers, ou autres officiers publics et ministériels, dépositaires, des copies d'actes ou extraits de registres, les frais d'expédition à payer par les préposés requérants, seront ceux ordinaires établis par les lois ou les règlements du Pays où se fera la délivrance.

Vanwege Frankrijk, de afschriften van de aangiften van nalatenschappen van personen die in België de hoedanigheid van Rijksinwoner hebben of die, gelet op hun laatste domicilie of de hoofdzetel van hun vermogen, geacht worden deze hoedanigheid te bezitten, welke de plaats zij waar de nalatenschap opengevallen is.

5° De uittreksels uit de staten van sterfgevallen, of uit andere akten en verklaringen welke dezelfde gebeurtenis laten kennen, wanneer de de cujus overleden is in een koninkrijk of wanneer zijn overlijden er vastgesteld is, alhoewel het in de koloniën of in het buitenland is voorgevallen, en hij gedomicilieerd was in het andere, of wanneer hij, alhoewel gedomicilieerd in het land van zijn overlijden, erkend of geacht wordt roerende of onroerende bezittingen op het grondgebied van het ander land te hebben gehad op het ogenblik van zijn overlijden.

De volmachten met het oog op het verkrijgen van erfenissen die opengevallen zijn in het ander land dan dit waar de akten geregistreerd werden.

6° De uittreksels uit de inventarissen opgemaakt na overlijden in een koninkrijk, wanneer de akten eigendomstitels van roerend of onroerend bezit van de overledene op het grondgebied van het ander koninkrijk, aanduiden of ontleden.

7° De openbare verkopingen van roerende goederen, bomen en oogsten, na overlijden, wanneer deze verkopingen geschieden buiten het koninrijk waar de goederen gelegen zijn.

8° De akten tot vestiging van renten en schuldvorderingen, wanneer deze renten of schuldvorderingen betaalbaar zijn of wanneer de schuldeiser woont buiten het koninkrijk waar de akten verleden werden, en de akten die erkenning of verwezenlijking van kredietopeningen medebrengen en die verleden werden buiten het koninkrijk waar de partijen gedomicilieerd zijn.

De terugbetalingen van renten of schuldvorderingen die verband houden met de respectievelijk in beide landen opengevallen nalatenschappen.

9° De hypotheekinschrijvingen genomen ten voordele van buitenlanders ten aanzien van het land waar de formaliteit gevorderd wordt, die echter gedomicilieerd zijn in het andere land. De doorhalingen of verminderingen van dergelijke hypotheekinschrijvingen en de er mede verband houdende indeplaatsstellingen.

Benevens de gewone inlichtingen moeten de uittreksels uit de inschrijvingen de hoofdsom van de schuldvordering opgeven en, in geval van rentevestiging, vermelden of het gaat om een eeuwigdurende rente danwel om een lijfrente.

De uittreksels uit doorhalingen en indeplaatsstellingen duiden de datum en de aard van de akten aan. Indien zij gebeuren krachtens een vonnis, wordt dit vermeld.

Artikel 3.

Tijdens het eerste halfjaar van 1844, worden bovendien wederzijds overgemaakt, de uittreksels uit de legger der grondbelasting met opgave van de aard, de samenstelling, de waarde in kapitaal of het kadastraal inkomen, van de eigendommen van inwoners van het naburig land of als zodanig door hun domicilie geacht.

Op het einde van elk der volgende jaren, worden eveneens opgaven verstrekt van de mutaties met betrekking tot de in vorig artikel bedoelde eigendommen, alsmede van deze die voortvloeien uit aankopen gedaan door dezelfde eigenaars of door andere inwoners van het naburig land.

Deze uittreksels en opgaven, welke samen met de renvooien worden verzonden, worden geconsigneerd in een legger *ad hoc* in de kantoren waarvan de plaats afhangt waar de eigenaars gedomicilieerd zijn.

Wanneer een van deze eigenaars overlijdt, maakt de ontvanger zoveel uittreksels uit de staat van sterfgevallen op als er kantoren zijn van ligging der goederen.

Deze uittreksels, gekanttekend met een bondige vermelding van de samenstelling en de ligging van de eigendommen, worden begrepen in de op te stellen renvooien.

Artikel 4.

Indien afschriften van akten en titels worden gevraagd, gebeurt het opstellen en het echt verklaren kosteloos door de aangestelden van de plaats waar de contracten nedergelegd zijn.

Wanneer het nodig is afschriften van akten of uittreksels uit registers te laten afleveren door de notarissen, griffiers of andere openbare en ministeriële ambtenaren, die belast zijn met de bewaring van bedoelde bescheiden, zijn de door de aangestelden die ze aanvragen te betalen expeditiekosten de gewone kosten zoals deze bepaald zijn door de wetten of reglementen van het land waar de aflevering geschiedt.

Article 5.

Tous les renvois énumérés en l'article 2, ainsi que la correspondance qu'ils pourraient occasionner, seront adressés chaque mois, et dans les formes établies, par les préposés des deux Royaumes, aux Directeurs de leurs Départements et Provinces respectifs, qui les feront parvenir à l'administration centrale à Paris et à Bruxelles.

Les lettres et paquets concernant ce service et dont le poids ne pourra, dans aucun cas excéder cinq kilogrammes, jouiront de la franchise du port, pourvu qu'ils soient sous bandes croisées, revêtues du cachet de l'une des deux administrations centrales, avec la suscription portant : *Service public - Exécution de la Convention du 12 août 1843.*

Article 6.

La première transmission des renvois aura lieu au mois de mars 1844, pour le mois de janvier de la même année. Elle comprendra en outre, les renvois des cinq années précédentes, qui n'auraient pas été faits.

Article 7.

La répartition des renvois ainsi reçus par chaque administration et les mesures de détail qui en sont les conséquences, seront réglées au moyen d'instructions spéciales.

Article 8.

La présente Convention pourra, d'un commun accord, recevoir les additions et les modifications dont l'utilité se serait manifestée.

Article 9.

La présente Convention n'aura un caractère définitif et ne sera exécutoire, qu'après l'approbation des deux Gouvernements respectifs.

En foi de quoi, les mandataires ont signé les présentes, faites en double original, à Lille le douze août mil huit cent quarante trois.

VIALLA. DAUBY.

Artikel 5.

Alle in artikel 2 opgesomde renvooien, alsmede de hieruit voortvloeiende briefwisseling, worden elke maand in de vastgestelde vormen door de aangestelden van beide koninkrijken aan de directeurs van hun respectievelijke departementen en provinciën gestuurd, die ze laten geworden aan het hoofdbestuur, te Parijs en te Brussel.

De brieven en pakken betreffende deze dienst en waarvan het gewicht in geen geval vijf kilo mag overschrijden, genieten portvrijdom, op voorwaarde dat zij verpakt zijn onder kruisband, bekleed met de stempel van één van beide hoofdbesturen, met opschrift : *Openbare Dienst - Uitvoering van de overeenkomst van 12 augustus 1843.*

Artikel 6.

De eerste verzending van renvooien zal in maart 1844 gebeuren, voor de maand januari van hetzelfde jaar. Zij zal bovendien alle eventueel niet gemaakte renvooien van de vorige vijf jaren omvatten.

Artikel 7.

De verdeling van de aldus door elk bestuur ontvangen renvooien en de er uit voortvloeiende detailmaatregelen worden door bijzondere onderrichtingen geregeld.

Artikel 8.

Deze overeenkomst kan in gemeen overleg aangevuld en gewijzigd worden indien zulks mocht nuttig blijken.

Artikel 9.

Deze overeenkomst wordt slechts definitief en uitvoerbaar na goedkeuring door beide respectievelijke Regeringen.

Ten blijke waarvan, de Afgevaardigden deze in twee oorspronkelijke exemplaren opgemaakte overeenkomst hebben ondertekend te Rijsel, op twaalf augustus achttienhonderd drie en veertig.

VIALLA. DAUBY.

ANNEXE II.

CONVENTION

entre la Belgique et la France pour éviter les doubles impositions et régler certaines autres questions en matière fiscale, signée à Bruxelles le 16 mai 1931, approuvée par la loi du 28 décembre 1931.

Extrait.

Article 14.

§ 1. — La perception des droits d'enregistrement sur les actes que des sociétés civiles ou commerciales d'un des deux Etats, sont dans le cas de faire enregistrer dans l'autre Etat en vue ou en suite de l'établissement dans celui-ci d'une succursale ou d'un siège quelconque d'opérations, sera réglée conformément aux dispositions ci-après :

§ 2. — Le taux du droit d'enregistrement à percevoir dans l'hypothèse envisagée au § 1er, sur les actes portant constitution de sociétés, augmentation du capital social ou prorogation de société, ne peut dépasser le taux applicable aux sociétés nationales.

§ 3. — Le droit ainsi fixé est calculé sur une base qui ne peut excéder un vingt-cinquième du capital social entier, étant entendu, au surplus, que le montant dudit droit, ne peut être supérieur pour chaque acte à la somme de cinquante mille francs belges ou à l'équivalent de cette somme en francs français. Toutefois, si la société ne possède dans l'Etat dont elle relève par sa nationalité, aucun siège d'exploitation industrielle ou commerciale, le droit est liquidé sur la moitié du capital social entier.

§ 4. — Le droit liquidé ainsi qu'il est dit au § 3 exclut la perception de tout autre droit d'enregistrement à raison des dispositions concernant, soit les engagements contractés par la société envers les associés, en retour de leurs apports, soit les conventions entre la société et les gérants, administrateurs ou commissaires, soit le versement prescrit par la loi commerciale pour les constitutions de sociétés anonymes.

Protocole final.

II. — § 1. — Il est entendu que les sociétés belges continueront à bénéficier en France de la disposition administrative qui leur permet actuellement de ne faire enregistrer que des extraits de leurs actes constitutifs ou modificatifs, extraits contenant uniquement les dispositions nécessaires pour les fins qu'elles poursuivent.

§ 2. — D'autre part, les actes constitutifs et modificatifs des sociétés françaises continueront à être enregistrés en Belgique, savoir :

1° au droit fixe général, lorsque les sociétés intéressées ne feront enregistrer les dits actes ni en vue de l'établissement sur le territoire belge d'une succursale ou d'un siège quelconque d'opérations, ni en vue de l'émission, de l'exposition, de l'offre, de la vente publique de leurs titres ou de l'inscription de ceux-ci à la cote officielle d'une bourse de commerce;

2° au droit fixe de deux mille cinq cents francs, lorsque les dites sociétés feront enregistrer leurs actes constitutifs ou modificatifs en vue de l'émission, de l'exposition, de l'offre, de la vente publique de leurs titres ou de l'inscription de ceux-ci à la cote officielle d'une bourse de commerce.

§ 3. — Il est entendu, d'autre part, que le § 4 de l'article 14 ne vise pas le droit de mutation exigible en France en cas d'apport, à titre onéreux, de biens français.

BIJLAGE II.

OVEREENKOMST

tussen België en Frankrijk met het doel dubbele belasting te vermijden en zekere andere fiscale aangelegenheden te regelen, ondertekend te Brussel op 16 mei 1931, goedgekeurd bij de wet van 28 december 1931.

Uittreksel.

Artikel 14.

§ 1. — De inning der registratierechten op de akten, die de burgerlijke of handelsmaatschappijen van een van beide Staten gehouden zijn in de andere Staat te doen registreren met het oog op of naar aanleiding van de oprichting in die laatste Staat van een bijhuis of van enige zetel van verrichtingen, zal geregeld worden overeenkomstig de navolgende beschikkingen.

§ 2. — Het bedrag van het registratierecht te innen in het geval voorzien in § 1, op de akten tot oprichting van maatschappijen, tot verhoging van het maatschappelijk kapitaal of verlenging van de duur der maatschappij, mag het bedrag niet overschrijden dat op de nationale maatschappijen toepasselijk is.

§ 3. — Het aldus vastgestelde recht wordt berekend op een grondslag die een vijf en twintigste van het gehele maatschappelijke kapitaal niet mag overschrijden, met dien verstande bovendien dat het bedrag van gezegd recht voor elke akte niet hoger mag zijn dan de som van vijftig duizend Belgische franken of de overeenkomende som in Franse franken. Evenwel indien de maatschappij in het land waarvan ze door hare nationaliteit afhangt, geen zetel van nijverheids- of handelsexploitatie bezit, wordt het recht op de helft van het gehele maatschappelijke kapitaal afbetaald.

§ 4. — Het recht vereffend zoals voorzien in § 3, sluit de inning uit van elk ander registratierecht uit hoofde der beschikkingen betreffende hetzij de verbintenissen aangegaan door de maatschappij tegenover de vennoten in ruil voor hun inbreng, hetzij de overeenkomsten tussen de maatschappij en de bestuurders, beheerders of commissarissen, hetzij de storting voorgeschreven door de handelswet voor het oprichten van naamloze vennootschappen.

Slotprotocol.

II. § 1. — Het is verstaan dat de Belgische maatschappijen in Frankrijk het voordeel zullen blijven genieten van de bestuurlijke beschikking, waarbij hun thans toegelaten wordt slechts uittreksels uit hun akten van oprichting of wijziging te doen registreren, welke uittreksels alleen de beschikkingen bevatten, die nodig zijn voor de door hen nagestreefde doeleinden.

§ 2. — Anderzijds zullen de akten van oprichting en wijziging der Franse maatschappijen voortgaan in België geregistreerd te worden, te weten :

1° aan het algemeen vast recht, wanneer de betrokken maatschappijen gezegde akten doen registreren noch met het oog op de vestiging op Belgisch grondgebied van een bijhuis of om het even welke zetel van verrichtingen, noch met het oog op de uitgifte, de tentoonstelling, het aanbod, de openbare verkoop hunner titels of de inschrijving er van op de officiële notering ener handelsbeurs;

2° aan het vast recht van twee duizend vijfhonderd frank, wanneer gezegde maatschappijen hun akten van oprichting of wijziging zullen doen registreren met het og op de uitgifte, de tentoonstelling, het aanbod, de openbare verkoop hunner titels of de inschrijving ervan op de officiële notering ener handelsbeurs.

§ 3. — Anderzijds is het verstaan dat de 4e alinea van artikel 14 niet het overgangsrecht bedoelt, dat in Frankrijk geheven wordt in geval van inbreng, onder bezwarende titel, van Franse goederen.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères, le 30 mai 1959, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation de la convention entre la Belgique et la France, tendant à éviter des doubles impositions et à régler certaines autres questions en matière d'impôts sur les successions et de droits d'enregistrement, signée à Bruxelles, le 20 janvier 1959 », a donné le 10 juin 1959 l'avis suivant :

Le projet n'appelle pas d'observations.

La chambre était composée de :

Messieurs : J. Suetens, premier président;
L. Moureau et G. Holoye, conseillers d'Etat;
A. Bernard et Ch. Van Reepinghen, assesseurs de la section de législation;
C. Rousseaux, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. Suetens.
Le rapport a été présenté par M. A. Depondt, auditeur.
Pour expédition délivrée au Ministre des Affaires étrangères.

Le 13 juin 1959.

Le Greffier, (s.) C. ROUSSEAUX.
Le Président, (s.) J. SUETENS.

Le Greffier du Conseil d'Etat,
R. DECKMYN.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 30e mei 1959 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van de overeenkomst tussen België en Frankrijk, tot voorkoming van dubbele aanslag en tot regeling van sommige andere vraagstukken inzake belastingen op de erfenissen en registratierechten, ondertekend te Brussel, op 20 januari 1959 », heeft de 10e juni 1959 het volgend advies gegeven :

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit :

De Heren : J. Suetens, eerste-voorzitter;
L. Moureau en G. Holoye, raadsheren van State;
A. Bernard en Ch. Van Reepinghen, bijzitters van de afdeling wetgeving;
C. Rousseaux, adjunkt-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J. Suetens.
Het verslag werd uitgebracht door de H. A. Depondt, auditeur.
Voor uitgifte afgeleverd aan de Minster van Buitenlande Zaken.

De 13 juni 1959.

De Griffier, (get.) C. ROUSSEAUX.
De Voorzitter, (get.) J. SUETENS.

De Griffier van de Raad van State,
R. DECKMYN.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN,

Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Finances et de Notre Ministre des Affaires étrangères,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Article unique.

La Convention entre la Belgique et la France, tendant à éviter les doubles impositions et à régler certaines autres questions en matière d'impôts sur les successions et de droits d'enregistrement, signée à Bruxelles, le 20 janvier 1959, sortira son plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 24 juin 1959.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN,

Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomenden, HEIL.

Op de voordracht van Onze Minister van Financiën en van Onze Minister van Buitenlandse Zaken,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Enig artikel.

De overeenkomst tussen België en Frankrijk, tot voorkoming van dubbele aanslag en tot regeling van sommige andere vraagstukken inzake belastingen op de erfenissen en registratierechten, ondertekend te Brussel, op 20 januari 1959, zal volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Brussel, op 24 juni 1959.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Ministre des Finances,

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Financiën,

J. VAN HOUTTE.

Pour le Ministre des Affaires étrangères,
absent,
Le Ministre du Commerce extérieur,

Voor de Minister van Buitenlande Zaken,
afwezig,
De Minister van Buitenlandse Handel,

J. VAN OFFELEN.

CONVENTION

entre la Belgique et la France tendant à éviter les doubles impositions et à régler certaines autres questions en matière d'impôts sur les successions et de droits d'enregistrement, signée à Bruxelles, le 20 janvier 1959.

Sa Majesté le Roi des Belges,

et

Le Président de la République Française,

animés du désir d'éviter les doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur les successions et de droits d'enregistrement, ont décidé de conclure une convention et ont nommé à cet effet pour leurs plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence Monsieur P. Wigny, Ministre des Affaires étrangères,

Le Président de la République Française :

Son Excellence Monsieur R. Bousquet, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire auprès de S. M. le Roi des Belges,

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs et les avoir reconnus en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

Impôts sur les successions.

Article premier.

1. Les doubles impositions que la présente convention a pour objet d'éviter sont celles qui pourraient résulter, à l'égard de la succession d'une personne ayant eu au moment de son décès son domicile dans l'un des deux Etats, de la perception simultanée des impôts français et belges sur les mutations par décès.

2. La convention s'applique :

a) en ce qui concerne la France :

— à l'impôt sur les mutations par décès, y compris la taxe spéciale instituée par l'article premier de la loi n° 56-639 du 30 juin 1956;

b) en ce qui concerne la Belgique :

— au droit de succession;
— au droit de mutation par décès.

3. Elle s'appliquera également à tous autres impôts identiques ou analogues qui pourront être établis dans l'un ou l'autre des deux Etats après la signature de la présente convention.

Les autorités compétentes de chaque Etat se communiquent à la fin de chaque année les modifications apportées à leur législation fiscale.

Article 2.

La présente convention s'applique :

a) en ce qui concerne la France, au territoire métropolitain et aux départements d'outre-mer (Guadeloupe, Guyane, Martinique et Réunion);
b) en ce qui concerne la Belgique, au territoire métropolitain de cet Etat.

Article 3.

Pour l'application de la présente convention :

a) le terme « domicile » désigne le lieu où le défunt avait son foyer permanent d'habitation, cette expression désignant le centre des intérêts vitaux, c'est-à-dire le lieu avec lequel les relations personnelles étaient les plus étroites.
Lorsqu'il n'est pas possible de déterminer le domicile d'après l'alinéa qui précède, le défunt est réputé avoir eu son domicile dans celui des

OVEREENKOMST

tussen België en Frankrijk, tot voorkoming van dubbele aanslag en tot regeling van sommige andere vraagstukken inzake belastingen op de erfenissen en registratierechten, getekend te Brussel, op 20 januari 1959.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen,

en

De President van de Franse Republiek,

bezield door de wens dubbele aanslag te vermijden en sommige andere vraagstukken inzake belastingen op de erfenissen en registratierechten te regelen, hebben besloten een overeenkomst af te sluiten en hebben daartoe tot hun gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Excellentie de Heer P. Wigny, Minister van Buitenlandse Zaken,

De President van de Franse Republiek :

Zijne Excellentie de Heer R. Bousquet, Buitengewone en gevolmachtigde Ambassadeur bij Z. M. de Koning der Belgen,

die, na elkander kennis te hebben gegeven van hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten, over volgende bepalingen overeengekomen zijn :

Belastingen op de erfenissen.

Eerste artikel.

1. De dubbele aanslag welke deze overeenkomst wil voorkomen is degene die kan voortvloeien, met betrekking tot de nalatenschap van iemand die op het ogenblik van zijn overlijden zijn domicilie in één van beide Staten had, uit de gelijktijdige heffing der Franse en Belgische belastingen op de overgangen door overlijden.

2. De overeenkomst is toepasselijk :

a) wat Frankrijk betreft :

— op de belasting op de overgangen door overlijden met inbegrip van de speciale taxe welke bij artikel 1 der wet n° 56-639 van 30 juni 1956 gevestigd werd;

b) wat België aangaat :

— op het recht van successie;
— op het recht van overgang bij overlijden.

3. Zij zal eveneens van toepassing zijn op alle andere belastingen van gelijke of gelijksoortige aard die na de ondertekening van deze overeenkomst in de ene of de andere van beide Staten zouden gevestigd worden.
De bevoegde van elke Staat zullen elkander op het einde van ieder jaar de wijzigingen mededelen die aan hun fiscale wetgeving werden aangebracht.

Artikel 2.

Deze overeenkomst is van toepassing :

a) wat Frankrijk betreft, op het moederland en op de overzeese departementen (Guadeloupe, Guyana, Martinique en Réunion);

b) wat België aangaat, op het moederland van deze Staat.

Artikel 3.

Voor toepassing van deze overeenkomst :

a) wordt door het woord « domicilie » bedoeld, de plaats waar de overledene zijn permanente woonstede had, met dien verstande dat zich daar het centrum van de levensbelangen bevond, m.a.w. de plaats waarmede zijn persoonlijke betrekkingen het nauwst waren.
Wanneer volgens voorgaande alinea niet kan uitgemaakt worden waar zijn domicilie zich bevond, wordt de overledene geacht zijn domi-

deux Etats où il avait son séjour principal. En cas de séjour d'égale durée dans les deux Etats, il est réputé avoir eu son domicile dans celui des deux Etats dont il avait la nationalité; s'il avait, la nationalité des deux Etats ou s'il ne possédait la nationalité d'aucun d'eux, les autorités compétentes des deux Etats s'entendront pour déterminer le dernier domicile.

Le défunt qui avait sa résidence à bord d'un bateau de navigation intérieure est considéré comme ayant eu son domicile dans celui des deux Etats contractants dont il possédait la nationalité;

b) le terme « impôt » désigne suivant le cas les impôts français sur les successions, et les impôts de même nature établis dans le Royaume de Belgique, tels qu'ils sont visés à l'article 1er.

Article 4.

Les biens immeubles sont imposables dans l'Etat où ils sont situés; les droits immobiliers sont imposables dans l'Etat où sont situés les immeubles auxquels ces droits s'appliquent.

Le caractère immobilier d'un bien ou d'un droit est déterminé d'après la législation de l'Etat dans lequel est situé le bien considéré ou le bien sur lequel porte le droit envisagé. N'ont pas ce caractère les créances de toute nature garanties par une hypothèque ou un privilège sur immeubles.

Article 5.

Les fonds de commerce, y compris le droit au bail, le matériel affecté à leur exploitation et les marchandises en dépendant, sont imposables dans l'Etat où a eu lieu l'immatriculation au registre du commerce.

Article 6.

Les navires, bateaux et aéronefs sont imposables dans l'Etat où ils ont été immatriculés.

Article 7.

Les biens meubles corporels autres que ceux visés aux articles 5 et 6 sont soumis à l'impôt dans l'Etat où ils se trouvent effectivement à la date du décès.

Sont notamment compris dans des biens meubles corporels, les billets de banque et autres espèces monétaires ayant cours légal au lieu de leur émission.

Article 8.

Les biens autres que ceux visés aux articles 4 à 7 ne sont imposables que dans l'Etat où le défunt avait son domicile au moment de son décès.

Article 9.

1. Les dettes garanties spécialement par des biens visés aux articles 4 à 7 viennent en déduction de la valeur de ces biens.

2. Les autres dettes viennent en déduction de la valeur des biens auxquels sont applicables les dispositions de l'article 8.

3. Si la déduction prévue aux deux paragraphes qui précèdent laisse subsister un solde non couvert, ce solde est déduit de la valeur des autres biens soumis à l'impôt dans l'Etat où la déduction est effectuée en premier lieu. S'il ne reste pas dans cet Etat d'autres biens soumis à l'impôt ou si la déduction laisse encore subsister un solde non couvert, ce solde est déduit de la valeur des biens soumis à l'impôt dans l'autre Etat.

Article 10.

Nonobstant les dispositions des articles qui précèdent :

a) chaque Etat conserve le droit de calculer l'impôt sur les biens qui sont réservés à son imposition, d'après le taux moyen qui serait applicable s'il était tenu compte de l'ensemble des biens que sa législation interne lui permettrait d'imposer;

b) l'Etat où le défunt avait son domicile au moment de son décès peut, conformément à sa législation interne, imposer également les biens situés dans l'autre Etat énumérés aux articles 4 à 7. Dans ce cas, il impute sur son impôt, dans la mesure où celui-ci frappe les dits biens, le montant de l'impôt perçu dans l'autre Etat du chef des mêmes biens.

cilie gehad te hebben in diegene van beide Staten waar hij zijn voornaamste verblijf had. Ingeval de duur van het verblijf in beide Staten gelijk was, wordt hij geacht zijn domicilie te hebben gehad in diegene van beide Staten waarvan hij een onderhorige was; indien hij een onderhorige van beide Staten of van geen van beide Staten was, zullen de bevoegde overheden van beide Staten overleg plegen om het laatste domicilie te bepalen.

Had de overledene zijn verblijfplaats aan boord van een binnenschip, dan wordt hij geacht zijn domicilie gehad te hebben in diegene van beide contracterende Staten waarvan hij een onderhorige was;

b) duidt het woord « belasting », naar het geval, op de Franse belastingen op de erfenissen en op de in het koninkrijk België gevestigde van dezelfde aard, zoals ze bij artikel 1 bedoeld worden.

Artikel 4.

De onroerende goederen worden belast in de Staat waar ze gelegen zijn; de onroerende rechten worden belast in de Staat van de ligging van de onroerende goederen waarop die rechten slaan.

De onroerende aard van een goed of van een recht wordt bepaald volgens de wetgeving van de Staat der ligging van het beschouwd goed of van het goed waarop het beoogd recht betrekking heeft. Zijn niet van die aard, alle welkdanige schuldvorderingen tot zekerheid waarvan een hypotheek of een voorrecht op een onroerend goed gevestigd is.

Artikel 5.

De handelszaken, met inbegrip van het recht op de huurovereenkomst, van het tot de exploitatie bestemde materieel en van de daarbij horende koopwaren, worden belast in de Staat waar de inschrijving in het handelsregister gedaan werd.

Artikel 6.

De schepen, boten en luchtvaartuigen worden belast in de Staat waar zij ingeschreven zijn.

Artikel 7.

De andere lichamelijke roerende goederen dan die welke bedoeld zijn in de artikelen 5 en 6, zijn aan de belasting onderworpen in de Staat waar zij zich feitelijk bevinden op de datum van het overlijden.

Zijn o. m. begrepen onder de lichamelijke roerende goederen, de bankbiljetten en andere geldspeciën met wettelijke koers op de plaats van hun uitgifte.

Artikel 8.

De andere dan de in artikelen 4 tot 7 bedoelde goederen worden belast in de Staat waar de overledene zijn domicilie had op het ogenblik van zijn overlijden.

Artikel 9.

1. De schulden die speciaal gewaarborgd zijn door de in artikelen 4 tot 7 beoogde goederen, komen in mindering van de waarde van deze goederen.

2. De andere schulden komen in mindering van de waarde der goederen waarop de bepalingen van artikel 8 toepasselijk zijn.

3. Indien er na de aftrekking, zoals voorzien in beide voorgaande paragrafen, een niet gedekt saldo overblijft, dan wordt dit saldo afgetrokken van de waarde van de andere goederen die aan belasting onderworpen zijn in de Staat waarin de aftrekking eerst geschiedt. Zo er in deze Staat geen andere aan belasting onderworpen goederen voorhanden zijn of indien er na de aftrekking nog een niet gedekt saldo overblijft, wordt dit saldo afgetrokken van de waarde der in de andere Staat aan belasting onderworpen goederen.

Artikel 10.

Niettegenstaande de bepalingen van de artikelen die voorafgaan :

a) behoudt iedere Staat het recht om op de door hem te belasten goederen de belasting te berekenen volgens het gemiddeld tarief dat zou toepasselijk zijn, moest dienaangaande rekening gehouden worden met al de goederen die krachtens zijn interne wetgeving aan belasting zouden onderworpen zijn;

b) mag de Staat, waar de overledene zijn domicilie had bij zijn overlijden, eveneens belasting heffen, in overeenstemming met zijn interne wetgeving, op de in de andere Staat gelegen goederen die in artikelen 4 tot 7 vermeld zijn. In dit geval wordt de belasting van eerstgenoemde Staat, in de mate waarin ze bedoelde goederen treft, verminderd met het bedrag van de belasting welke in de andere Staat uit hoofde van diezelfde goederen geheven wordt.

Article 11.

Il n'est porté aucune atteinte aux exemptions fiscales accordées ou qui pourront être accordées à l'avenir en vertu des règles générales du droit des gens, aux agents diplomatiques et consulaires. Dans la mesure où ces exemptions s'opposent à la perception de l'impôt dans l'Etat où les agents susvisés exercent leurs fonctions, c'est à l'Etat qui les a nommés qu'est réservée la faculté de percevoir cet impôt.

Article 12.

Les ressortissants de l'un des deux Etats ne sont pas soumis dans l'autre Etat à des impôts autres ou plus élevés que ceux applicables aux ressortissants de ce dernier Etat.

En particulier, les ressortissants de l'un des deux Etats qui sont imposables dans l'autre Etat bénéficient, dans les mêmes conditions que les nationaux de ce dernier Etat, des exemptions, abattements et réductions d'impôt accordés en raison de la situation de famille.

Article 13.

1. Les exemptions et réductions d'impôt prévues par la législation d'un des deux Etats au profit de l'Etat, des départements, des provinces et des communes sont applicables aux personnes morales de même nature de l'autre Etat.

Les personnes morales de l'un des deux Etats bénéficient dans l'autre Etat des exemptions ou réductions d'impôt prévues au profit des personnes morales de même nature de ce dernier Etat. La nature de la personne morale est déterminée d'après la législation de l'Etat percepteur de l'impôt.

2. Les dispositions des alinéas 1 et 2 ci-avant sont aussi applicables aux droits d'enregistrement frappant les mutations entre vifs à titre gratuit.

Article 14.

1. Les autorités fiscales des deux Etats se communiquent tous renseignements dont elles disposent ou qu'elles peuvent obtenir et qui sont nécessaires pour assurer l'application des dispositions de la présente convention.

2. La convention, signée à Lille le 12 août 1843, relative à l'échange de renseignements tirés des actes présentés à la formalité de l'enregistrement, des déclarations de succession ou de mutation par décès et d'autres documents administratifs, continuera à recevoir ses pleins et entiers effets. Les autorités compétentes des deux Etats se concerteront pour apporter à cette convention les aménagements nécessaires, compte tenu des renseignements qui peuvent être obtenus dans le cadre de la législation de chaque Etat.

3. Tous renseignements ainsi échangés doivent être tenus secrets et ne peuvent être révélés, en dehors du contribuable ou de son mandataire, à aucune personne autre que celles qui s'occupent de l'établissement et du recouvrement des impôts, ainsi que des réclamations et recours y relatifs.

Article 15.

1. Les autorités compétentes de chaque Etat prêtent, à la requête des autorités de l'autre Etat, leurs concours et assistance aux fins de recouvrer, en principal, intérêts, frais et amendes, les impôts visés à l'article premier de la présente convention, qui sont exigibles dans cet autre Etat suivant sa législation.

2. Les autorités compétentes de l'Etat requis procèdent au recouvrement suivant les règles applicables au recouvrement des impôts similaires de cet Etat. Les créances fiscales à recouvrer ne sont pas considérées comme des créances privilégiées dans l'Etat requis.

3. Les poursuites et mesures d'exécution ont lieu sur production d'une copie officielle des titres exécutoires et éventuellement des décisions passées en force de chose jugée.

4. En ce qui concerne les créances fiscales qui sont encore susceptibles de recours, l'Etat créancier, pour la sauvegarde de ses droits, peut demander à l'autre Etat de notifier au redevable une contrainte ou un titre de perception. Les contestations touchant le bien-fondé des réclamations qui ont motivé la notification ne peuvent être portées que devant la juridiction compétente de l'Etat requérant.

Artikel 11.

Er wordt geen de minste afbreuk gedaan aan de belasting-vrijstellingen die krachtens de algemene regels van het Volkenrecht verleend worden of voortaan mochten verleend worden aan diplomatieke of consulaire agenten. In de mate waarin deze vrijstellingen de belastingsheffing uitsluiten in de Staat waar dergelijke agenten hun ambt uitoefenen, wordt het vermogen om de belasting te heffen voorbehouden aan de Staat die hen benoemd heeft.

Artikel 12.

De onderhorigen van één van beide Staten zijn in de andere Staat aan geen andere of hogere belastingen onderworpen dan die welke op de onderhorigen van laatstgenoemde Staat toepasselijk zijn.

In 't bijzonder genieten de onderhorigen van één van beide Staten, die belastbaar zijn in de andere Staat, onder dezelfde voorwaarden als de onderhorigen van deze laatste Staat, de vrijstellingen, abbattementen en verminderingen van belasting die wegens familietoestand verleend worden.

Artikel 13.

1. De vrijstellingen en verminderingen van belasting die door de wetgeving van één van beide Staten voorzien zijn ten behoeve van de Staat, de departementen, de provincies en de gemeenten, zijn toepasselijk op de rechtspersonen van dezelfde aard van de andere Staat.

De rechtspersonen van één van beide Staten genieten in de andere Staat de vrijstellingen of verminderingen van belasting welke voorzien zijn ten behoeve van de rechtspersonen van dezelfde aard van laatstbedoelde Staat. De aard van de rechtspersoon wordt bepaald volgens de wetgeving van de Staat die de belasting heft.

2. De bepalingen van voorgaande twee alinea's zijn ook toepasselijk op de registratierechten die gevestigd zijn op de overgangen onder levenden te kosteloze titel.

Artikel 14.

1. De fiscale overheden van beide Staten delen elkander alle inlichtingen mede waarover zij beschikken of welke zij kunnen bekomen en die nodig zullen zijn om de toepassing der bepalingen van deze overeenkomst te verzekeren.

2. De op 12 augustus 1843 te Rijsel ondertekende overeenkomst, met betrekking tot het uitwisselen van inlichtingen geput uit de geregistreerde akten, uit de aangiften van nalatenschap of van overgang bij overlijden en uit andere administratieve documenten, zal voort volkomen uitwerking hebben. De bevoegde overheden van beide Staten zullen beraadslagen om die overeenkomst naar behoren aan te passen, met inachtneming van de inlichtingen die in het kader van de wetgeving van iedere Staat kunnen bekomen worden.

3. Alle aldus uitgewisselde inlichtingen moeten geheim gehouden worden; buiten de schatplichtige of zijn mandataris, mag geen enkele andere persoon dan degenen die zich bezig houden met het vestigen in het invorderen der belastingen alsmede met de bezwaarschriften en verhalen dienaangaande, kennis krijgen van bedoelde inlichtingen.

Artikel 15.

1. De bevoegde overheden van iedere Staat verlenen de door de overheden van de andere Staat aangezochte medewerking en bijstand voor het invorderen, wat de hoofdsom, interesten, kosten en boeten betreft, van de in artikel 1 van deze overeenkomst beoogde belastingen, die in deze andere Staat volgens zijn wetgeving eisbaar zijn.

2. De bevoegde overheden van de aangezochte Staat gaan tot invordering over volgens de regels die in deze Staat gelden voor de invordering van de gelijkaardige belastingen. De in te vorderen fiscale schuldvorderingen worden in de aangezochte Staat niet beschouwd als bevoorrechte schuldvorderingen.

3. De vervolgingen en maatregelen tot tenuitvoerlegging geschieden op overlegging van een officieel afschrift van de uitvoerbare titels en, in voorkomend geval, van de in kracht van gewijsde gegane beslissingen.

4. Wat de nog voor verhaal vatbare fiscale schuldvorderingen betreft, kan de Staat-schuldeiser, ter vrijwaring van zijn rechten, de andere Staat verzoeken een dwangschrift of een heffingstitel aan de schuldenaar te betekenen. De bezwaren betreffende de gegrondheid van de vorderingen waarvoor de betekening gebeurd is, mogen slechts aanhangig gemaakt worden bij de bevoegde rechtsmacht van de verzoekende Staat.

Droits d'enregistrement sur les actes de sociétés.

Article 16.

Les dispositions ci-après sont substituées à celles relatives au même objet (art. 14 et protocole final, II) de la convention signée le 16 mai 1931 entre la Belgique et la France pour éviter les doubles impositions et régler certaines autres questions en matière fiscale.

1. La perception des droits d'enregistrement sur les actes que des sociétés civiles ou commerciales d'un des deux Etats sont dans le cas de faire enregistrer dans l'autre Etat en vue ou en suite de l'établissement dans celui-ci d'une succursale ou d'un siège quelconque d'opérations, est réglée conformément aux dispositions ci-après.

Les taux des droits d'enregistrement à percevoir sur les actes de sociétés sont les taux applicables aux sociétés nationales.

Ces droits sont calculés sur une base qui ne peut excéder un vingt-cinquième de la base qui est établie pour les sociétés nationales, étant entendu, au surplus, que le montant desdits droits ne peut être supérieur, pour chaque acte, à la somme de deux cent mille francs belges ou à l'équivalent de cette somme en francs français. Toutefois, si la société ne possède, dans l'Etat dont elle relève par sa nationalité, aucun siège d'exploitation industrielle ou commerciale, le droit est liquidé sur la moitié de la base qui est établie pour les sociétés nationales.

Le droit ainsi liquidé exclut la perception de tout autre droit d'enregistrement en raison des dispositions contenues dans l'acte et concernant soit les engagements contractés par la société envers les associés en retour de leurs apports, soit les conventions entre la société et les gérants, administrateurs ou commissaires, soit le versement prescrit par la loi pour la souscription des actions. Cette disposition ne vise pas le droit de mutation exigible en France en cas d'apport à titre onéreux de biens français; elle ne vise pas non plus le droit de vente perçu en Belgique en vertu de l'article 121 du Code des droits d'enregistrements, d'hypothèque et de greffe, rendu applicable aux actes des sociétés françaises.

2. Les actes visés au § 1er du présent article intéressant des sociétés françaises qui ne possèdent pas en Belgique une succursale ou un siège quelconque d'opérations sont enregistrés en Belgique selon le régime applicable aux sociétés étrangères qui ne possèdent en Belgique ni succursale ni siège quelconque d'opérations.

L'établissement ultérieur en Belgique d'une succursale ou d'un siège quelconque d'opérations est assimilé à la réalisation d'une condition suspensive et entraîne la perception du droit complémentaire calculé conformément au paragraphe 1er susvisé.

Le total des droits à percevoir conformément aux deux alinéas précédents, sur les divers actes concernant la même société, ne peut dépasser le total des droits qui seraient perçus sur ces actes en vertu du même paragraphe 1er.

Dispositions communes.

Article 17.

1. Les autorités compétentes des deux Etats s'entendront directement afin de résoudre les difficultés d'interprétation ou d'application de la présente convention.

2. Toute personne qui serait soumise à une double imposition contraire aux dispositions de la présente convention pourra, indépendamment de l'exercice de ses droits conformément à la législation en vigueur dans chaque Etat, adresser une réclamation à l'autorité compétente de l'un des deux Etats.

Si le bien-fondé de la réclamation est reconnu, les autorités compétentes des deux Etats s'entendront pour remédier à la double imposition. En cas de nécessité, la difficulté sera soumise à une commission mixte formée des représentants des deux Etats désignés par les autorités compétentes.

Aucune réclamation par application du présent paragraphe ne sera recevable après l'expiration d'un délai d'un an à compter de la date à laquelle le second impôt a été acquitté.

Article 18.

L'expression «autorités compétentes» désigne dans chacun des deux Etats, le Ministre des Finances ou son délégué.

Registratierechten op de akten van vennootschappen.

Artikel 16.

De hierna volgende bepalingen vervangen diegene met hetzelfde voorwerp (art. 14 en slotprotocol II) van de op 16 mei 1931 ondertekende overeenkomst tussen België en Frankrijk en het doel dubbele belatsing te vermijden en zekere andere fiscale aangelegenheden te regelen.

1. De heffing der registratierechten op de akten welke burgerlijke of handelsvennootschappen van een van beide Staten gehouden zijn in de andere Staat te doen registreren met het oog op of ingevolge de vestiging in deze laatste Staat van een filiaal of van een om het even welke zetel van verrichtingen, wordt geregeld overeenkomstig de volgende bepalingen.

De tarieven van de registratierechten welke dienen geheven te worden op de akten van vennootschappen, zijn de tarieven die toepasselijk zijn op de nationale vennootschappen.

Deze rechten worden berekend op een grondslag die niet meer mag bedragen dan één vijfentwintigste van de grondslag die voor de nationale vennootschappen is bepaald, terwijl bovendien het bedrag van bedoelde rechten voor iedere akte niet hoger mag zijn dan de som van tweehonderd duizend Belgische franks of de daarmee overeenstemmende som in Franse franks. Heeft de vennootschap echter geen zetel van nijverheids- of handelsexploitatie in de Staat waartoe zij door haar nationaliteit behoort, dan wordt het recht geheven op de helft van de grondslag die voor de nationale vennootschappen geldt.

Het aldus geheven recht sluit de heffing uit van elk ander registratierecht wegens de in de akte voorkomende bepalingen welke betrekking hebben hetzij op de verbintenissen door de vennootschap aangegaan tegenover de vennoten ter vergelding van hun inbrengsten, hetzij op de overeenkomsten tussen vennootschappen en zaakvoerders, beheerders of commissarissen, hetzij op de bij de wet voorgeschreven storting voor de inschrijving op aandelen. Deze bepaling beoogt het mutatierecht niet dat in Frankrijk eisbaar is in geval van inbreng onder bezwarende titel van Franse goederen: zij beoogt evenmin het verkoopprecht dat in België geheven wordt krachtens artikel 121 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten, dat toepasselijk gemaakt wordt op de akten der Franse vennootschappen.

2. De bij § 1 van dit artikel beoogde akten betreffende Franse vennootschappen welke in België noch filiaal noch enige zetel van verrichtingen bezitten, worden in België geregistreerd volgens het regime dat toepasselijk is op vreemde vennootschappen die in België noch filiaal, noch enige zetel van verrichtingen bezitten.

De latere vestiging in België van een filiaal of van een om het even welke zetel van verrichtingen wordt gelijkgesteld met de vervulling van een schorsende voorwaarde en heeft de heffing tot gevolg van het aanvullend recht dat berekend wordt overeenkomstig paragraaf 1 hierboven.

Het totaal bedrag der rechten welke overeenkomstig de voorgaande twee alinea's dienen geheven te worden op de verschillende akten in verband met één zelfde vennootschap, mag niet meer bedragen dan het totaal van de rechten welke krachtens diezelfde paragraaf 1 op deze akten zouden worden geheven.

Gemeenschappelijke bepalingen.

Artikel 17.

1. De bevoegde overheden van beide Staten zullen rechtstreeks overleg plegen om de moeilijkheden op te lossen in verband met de interpretatie of de toepassing van deze overeenkomst.

2. Al wie in strijd met de bepalingen van deze overeenkomst aan een dubbele aanslag zou onderworpen worden, zal, onverminderd de uitoefening van zijn rechten overeenkomstig de in iedere Staat van kracht zijnde wetgeving, bezwaar mogen indienen bij de bevoegde overheid van één van beide Staten.

Indien het bezwaar gegrond wordt bevonden, zullen de bevoegde overheden van beide Staten zich met elkander verstaan om de dubbele aanslag te verhelpen. Zo nodig zal de moeilijkheid voorgelegd worden aan een gemengde commissie samengesteld uit vertegenwoordigers van beide Staten daartoe aangesteld door de bevoegde overheden.

Er zal geen bezwaar, zoals dit voorzien is in onderhavige paragraaf, meer ontvankelijk zijn na het verstrijken van een termijn van één jaar met ingang van de datum waarop de tweede belasting gekweten werd.

Artikel 18.

Door « bevoegde overheden » worden bedoeld, in elkeen van beide Staten, de Minister van Financiën of zijn afgevaardigde.

Entrée en vigueur.

Article 19.

1. La présente convention sera ratifiée et les instruments de ratification seront échangés à Paris aussitôt que possible.

2. Elle entrera en vigueur le dixième jour après la date de l'échange des instruments de ratification.

3. Elle restera en vigueur aussi longtemps qu'elle n'aura pas été dénoncée par l'un des deux Etats. Chacun d'eux pourra la dénoncer pour la fin d'une année civile, sous réserve d'un préavis de six mois. Dans ce cas, ses dispositions s'appliqueront pour la dernière fois aux successions ouvertes avant l'expiration de l'année civile pour la fin de laquelle la dénonciation aura été notifiée.

En foi de quoi, les plénipotentiaires des deux Etats ont signé la présente convention et y ont apposé leur sceau.

Fait à Bruxelles, le 20 janvier 1959, en deux exemplaires originaux.

Pour la Belgique :

(s.) P. WIGNY.

Pour la France :

(s.) R. BOUSQUET.

Inwerkingtreding.

Artikel 19.

1. Deze overeenkomst zal bekrachtigd worden en de bekrachtigingsoorkonden zullen zo spoedig mogelijk te Parijs uitgewisseld worden.

2. Zij zal in werking treden op de tiende dag na de datum van uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden.

3. Zij zal in voege blijven zolang zij niet zal opgezegd worden door één van beide Staten. Elke Staat zal haar kunnen opzeggen tegen het einde van een kalenderjaar, met inachtneming van een opzeggingstermijn van zes maanden. In dit geval zullen de bepalingen van deze overeenkomst voor de laatste maal van toepassing zijn op de nalatenschappen die openvallen vóór het verstrijken van het kalenderjaar tegen het einde waarvan de opzegging genotificeerd wordt.

Ten blijke waarvan de gevolmachtigden van beide Staten deze overeenkomst hebben ondertekend en er hun stempel op aangebracht.

Opgemaakt te Brussel, de 20 januari 1959, in twee oorspronkelijke exemplaren.

Voor België :

(w. g.) P. WIGNY.

Voor Frankrijk :

(w. g.) R. BOUSQUET.